

Virusideologien af 2020 - i dette det 21. århundrede

”Ideologier søger absolut forudsigelighed og dermed også fuldstændig kontrol. Men det kræver at den menneskelige egenart underordnes ideologiens nødvendighed. Ingen ideologi som søger forudsigelighed, kan acceptere et menneske så kreativt at det kan frembringe noget helt nyt og uforudsigeligt. Ideologier tager ikke udgangspunkt i den faktiske verden, men etablerer i stedet en fiktiv verden hvor alt er konsistent. Er der uoverensstemmelse mellem ideologi og virkelighed, så meget desto værre for virkeligheden. Ideologien forenkler en kompliceret og uoverskuelig verden. Den definerer fjenden og viser vej mod målet – og den fritager den enkelte fra at skulle være en unik begyndelse” **Den totalitære terror, Hannah Arendt, Einar Øverenget, Gads Forlag, 2001, s. 130**

Vi skal hylde og tilbede virusideologien af 2020. I dette det 21. århundrede. For at overleve.

Vi ledes nu af et nyt verdensomspændende virusideologisk herredømme. I dette det 21. århundrede. For at overleve.

Vi skal frygte én bestemt virus, kun den, og virussens uendelige mutationer, der navndøbes en bogstavs-og talkombination når de opstår. Ud af det blå. Vi skal være bange for at smittes af netop den og dens mutationsvariante venner. Vi skal være bange for at smitte andre med den. At blive syg af den. At dø af den. Vi må ikke overbelaste sygehusvæsnet ved at blive syge, indlagte og eller dø af denne bestemte virus. Én virus ud af flere hundrede, muligvis tusinde af andre virusser der findes i verden. Chancen for at blive smittet er ganske vist lav. Af virussen. Ualmindelig lav. Chancen for at blive syg er lav. Chancen for at blive indlagt med den udpegede virus er meget lav. Chancen for at dø af den, er så lille at der er tale om promiller. Alligevel skal vi være bange og angste og tage alverdens forbehold for at holde smitten, sygdomsforløbene, belastningen og dødsfaldene på et absolut minimum. Der er 99.999 procent chance for at du dør af alt muligt andet end netop denne udpegede virus. Der er under 0,01 procent chance for at du dør af den. Langt under. Og imens du spekulerer over disse matematiske talvariabler, dør der ufattelig mange tusinde mennesker på verdensplan, hver eneste dag, af alt muligt andet. Og tilmed er der blandt disse dødsfald, foranlediget af alt muligt andet, ubegribeligt mange der dør som konsekvens af reglerne, påbud og restriktioner, som det nye virusideologiske verdensherredømme har lagt ned over verdens befolkning, igennem nu mere end halvandet år. Og videre frem. Chancen for at dø som konsekvens af tyranniet er langt større end at dø af virussen. Meget større. Ubegribeligt meget større. Alligevel

skal vi frygte virussen med livet. Vi skal være, eller se at blive det i en fart, døds- og livsangste. Begge dele på én gang. Alle sammen. Hver for sig. For at overleve.

At nævne- og omtale det nye verdensscenarie på denne måde, er farligt. Du må ikke overveje for og imod. Du må ikke tænke fornuftigt. Du må ikke forholde dig undrende eller direkte kritisk. Du skal gøre hvad der bliver sagt. For at overleve.

Vi skal have tiltro til gruppen af herskere og de udpegede ledende assistenter, lokalt, og på verdensplan. For at overleve.

Vi befinder os i en ny og uundgåelig virkelighed. For at overleve.

Vi skal følge de nye livsanvisninger. For at overleve.

Vi kan ikke undslippe, flygte og søge asyl et andet sted i verden. For at overleve.

Vi må ikke længere leve et individuelt liv med selvbestemmelse. For at overleve.

Vi skal alle sammen gøre det samme. I hele verden. For at overleve.

Vi må ganske enkelt ikke tro at livet og verden tilhører os alle, hver især, i ligeværdige portioner. For at overleve.

Vi er sammen i det. Hver for sig. Alle sammen. For at overleve.

Vi må indse at verden ejes af andre, af herskerne, og tilladelse og adgang til livet bestemmes af dem. For at overleve.

Vi må ikke rejse frit hvorhen vi vil i verden, i lange perioder. For at overleve.

Vi må ikke se familie og venner, i lange perioder. For at overleve.

Vi må ikke deltage fysisk i hinandens liv, i lange perioder. Heller ikke ved fødsel, sygdom, død og begravelse. For at overleve.

Vi må ikke gå fysisk på arbejde og i skole, i lange perioder. For at overleve.

Vi må ikke fysisk gå til fælles sportsaktiviteter, i lange perioder. For at overleve.

Vi må ikke fysisk deltage i kulturelle arrangementer, i lange perioder. For at overleve.

Vi må ikke gruppere os i større forsamlinger ude i offentligheden, i lange perioder. For at overleve.

Vi må ikke deltage og gruppere os i større forsamlinger i private sammenhænge, i lange perioder. For at overleve.

Vi skal holde 1 eller 2 meters afstand til hinanden ude i offentligheden, i lange perioder. For at overleve.

Vi må ikke give hinanden håndtryk, i lange perioder. For at overleve.

Vi kan hilse på hinanden ved at støde arm og albue imod hinanden, i lange perioder. For at overleve.

Vi må gerne og allerhelst bytte den gamle hilseform ud med den nye. For altid. For at overleve.

Vi må ikke omfavne og kramme hinanden eller kysse, i lange perioder. For at overleve.

Vi skal afspritte vores hænder mange gange om dagen ude i offentligheden, i lange perioder. For at overleve.

Vi skal afspritte vores hænder, gøre ekstra rent og lufte mere ud hver dag i skolerne, på arbejdspladserne og hjemme, i lange perioder. Og helst for altid. For at overleve.

Vi skal bære maske for næse og mund ude i offentligheden, også gerne hjemme, og når vi mødes, hver dag, i lange perioder. Og helst for altid. For at overleve.

Vi må hellere end gerne bære både maske og visir for næse og mund ude i offentligheden, også gerne hjemme, og når vi mødes, hver dag, i lange perioder. Jo mere des bedre. For at overleve.

Vi skal testes en eller flere gange om ugen, i lange perioder, for at færdes ude i offentligheden. For at overleve.

Vi skal vise adgangspas, i lange perioder, for at få lov til af færdes ude i offentligheden. Helst for altid. For at overleve.

Vi skal vise adgangspas, i lange perioder, for at få lov til at leve et normalt og aktivt liv sammen med andre. Helst for altid. For at overleve.

Vi bliver kontrolleret, nogle steder, i lange perioder, for at se om vi overholder påbuddene. For at overleve.

Vi får dobbeltstraf, bøder og fængsel, udstedt af staten, hvis vi ikke overholder påbuddene. For at overleve.

Vi kan blive smidt ud af skolen og fyres fra arbejdet, hvis vi ikke overholder påbuddene. For at overleve.

Vi skal vaccineres. En gang. To gange. Tre gange. For at overleve.

Vi skal tage imod vaccinen. For at overleve.

Vi skal tage imod vaccinen for ikke at overbelaste sundhedsvæsnet. For at overleve.

Vi skal tage imod vaccinen for at andre ikke skal dø. For at overleve.

Vi skal tage imod vaccinen, hvis vi vil beholde et skole- og arbejdsliv. For at overleve.

Vi skal have tiltro til verdensherskerne, statsmyndigheder og udpegede sundhedseksperter. For at overleve.

Vi kan smitte andre, og i værste fald slå dem ihjel, hvis vi ikke holder afstand, maskerer os, afspritter vores hænder, testes, lader os vaccinere, isolerer os, og overholder de verdensomspændende, virusideologiske, statsudstedte, påbud. For at overleve.

Vi er alle smittespredere. Sammen. Alle sammen. Og hver for sig. Nogle af os er supersmittespredere. Det kan være dig, din nabo eller en der står dig nær. Vi er alle potentielt raske smittebærere. Vi bærer alle potentielt smitte med os. På vores kroppe, hænder, næse, mund. Vi er besmittede. Af virussen. Men vi behøver ikke at være bange, ængstelige, og for nogle på selvmordets rand, så længe vi overholder de verdensomspændende, virusideologiske, statsudstedte, påbud. For at overleve.

Vi må gerne have sex med hinanden. Det er sundt. For at overleve.

Vi må gerne se hinanden på digitale skærme og høre hinandens stemmer igennem digitale apparater. For at overleve.

Vi må gerne synge sammen. Hver for sig. Igennem en digital skærm. Sammen. Alle sammen. Hver for sig. For at overleve.

Vi fordømmes, hvis vi ikke vil acceptere og indordne os under den nye virusideologiske, statsudstedte, verdensomspændende livspræmis. For at overleve.

Vi udpeges, kaldes øgenavne og stemples som samfundsfjender, og havner på en særlig liste, hvis vi ikke vil acceptere og indordne os under den nye virusideologiske, statsudstedte, verdensomspændende, livspræmis. For at overleve.

Vi udstødes, hvis vi ikke lader os socialisere og tilvænne under de nye virusideologiske, statsudstedte, verdensomspændende regler for levevis. For at overleve.

Vi er sammen i det. Alle sammen. Sammen. Hver for sig. For at overleve.

Vi skal hylde og tilbede virusideologien af 2020. Sammen. Alle sammen. Hver for sig. Den nye virkelighed. Et nyt verdensomspændende virusideologisk herredømme i dette det 21. århundrede. En ny æra hvor du ikke har lov og ret til dit eget liv.

For at overleve.

Hvert år dør over 15.000 mennesker i Danmark af kræft. Mere end 41 om dagen. Sådan har det været i mange år. Og tallet vil kun stige fremtidigt. Over 300.000 lever med en kræftdiagnose. 1 ud af tre vil rammes af kræft i løbet af deres liv. Mange er i behandling under sygehusvæsnet. Mange er indlagte. Hver dag. Året rundt. Vi kender alle en eller flere med kræft. Vi kender alle familie eller venner der er døde af kræft. Kræft er en tilvænnet hverdagsting. En parentes. Så gabende kedsommeligt, at en stor andel af henvendelser til lægen om symptomer på mulig kræft afvises kort og kontant. Med livsfatale følger. Ingen *nævneværdig* belastning af sundhedsvæsnet eller samfundsøkonomisk generelt, foranlediget af kræft. Ingen nedlukning af samfundet. Ingen påtvungne forholdsregler. Ingen trusler om bål og brand. Det er en gammelkendt hverdagssygdom. Kræft er en uundgåelig del af livet. En sygdom vi hvert år fejrer, sammen, i et landsdækkende indsamlingsevent der kulminerer i et tv-transmitteret glimmer-glitter show, med mulighed for at vinde fantastiske præmier hver gang man donerer ud af sine penge. En fælles landsindsamling til fordel for mere forskning i den gammelkendte hverdagssygdom. Der trods ihærdigheden kommer til at kræve endnu flere dødsfald, på daglig basis, hvert år, i årevis. Fremover.

Ud over kræft, findes andre ligeså tunge og gabende kedsommelige hverdagssygdomme, vi i hobetal dør af, på daglig basis, hvert år. I løbet af livet. Til alle tider. I fortid, nutid og fremtid. Og i al evighed.

Amen.

- ”De gør koncentrationslejren til billede på totalitarismen, det er for så vidt et billede, der omfatter en stor og vigtig del af det tyvende århundrede?
- Auschwitz og totalitarismen er helt afgørende begivenheder eller fænomener i det tyvende århundrede. Vil man forstå vores tidsalder og de mennesker der har gennemlevet den, må man starte dér.
- Tilpasning er et nøgleord?
- Ja, folks tilpasning, tilpasning til et system. Jeg synes, det er lykkedes meget godt i *De skæbneløse* at beskrive, hvordan man tilpasser sig en absurditet. Og denne tilpasning til det absurde har jeg set gentaget. Jeg har set, hvor let et diktatur kan forføre folk, hvor let og smertefrit man tilpasser sig. Det er utroligt, hvad der skete i Auschwitz, disse absurditeter. Det havde ikke været muligt uden menneskers evne til at tilpasse sig. Det er forfærdeligt, og det har efterladt et dybt traume, som findes den dag i dag. Og muligheden for, at det sker igen, findes stadig” *At vælge sin skæbne, Imre Kertész, Historien er ikke slut endnu. Samtaler med 36 europæiske forfattere, Thomas Thurah, Gyldendal, 2000, 368*